

Hồi 428

Đồng sàng cộng tấm

Dạ Oa Tử bắt đầu từ canh hai nhộn nhịp hẳn lên, bởi đồ hình treo thưởng mực còn chưa khô như theo hoa tuyết từ trên trời rơi xuống khắp nơi trong Biên Hoang Tập, dán ở những chỗ dễ thấy, ghi rõ quy tắc thưởng, còn thêm vào chú thích, ví như người phải tập nã rành dịch dung, còn có thuật có thể cải biến thể hình, mấy suy luận đó đương nhiên là kinh nghiệm từ vụ Hoa Yều.

Bất quá cái bắt mắt nhất vẫn là bốn chữ lớn “trăm lượng hoàng kim” viết trên cùng bằng mực chu sa. Đối với bất kỳ một ai trong Biên Hoang Tập hiện tại mà nói, đây là một phần thưởng rất đáng chú ý, chỉ cần không phung phí, đủ để một gia đình bình thường sống hai đời.

Lại không có ai nghĩ đây là trò đùa, bởi kẻ treo giải là Chung lâu nghị hội đại biểu cho Biên Hoang Tập có uy tín có danh dự, do tập thể thành viên nghị hội ký tên.

Phản ứng không có ai tưởng tượng được, bao gồm cả Lưu Mực Chi người đã nghĩ ra tuyệt chiêu này.

Đầu tiên chịu ảnh hưởng là quảng trường Chung lâu. Mấy kẻ bày hàng rong kiếm vài xu teng, bây giờ đột nhiên có cơ hội phát tài, lại còn phải hạn chế thời gian, cho nên vội vàng thu vén quây chiếu, toàn tâm tham dự trò chơi tìm người. Tiếp đó cũng cùng một tình huống khuếch triển ra đủ các doanh nghiệp trong Dạ Oa Tử, ai ai cũng đóng cửa quán, cuống cuồng ra đường tham gia nhiệt náo.

Hoang nhân và khách lạ đến Dạ Oa Tử ăn uống chơi bời không những không vì vậy mà bực bội, trái lại còn cảm thấy kích thích muốn chơi, liền kết nhóm kết đội đi tứ xứ tìm người trong đồ hình treo thưởng.

Dạ Oa tộc hiểu sự luôn luôn không có chuyện cũng có thể tìm chuyện để làm, huống hồ thật sự có chuyện, bọn họ càng có tổ chức hơn bất cứ một ai khác, từng đội từng nhóm giục ngựa đi khắp đầu đường cuối hẻm, kẻ quát tháo kẻ thì thầm, càng làm gia tăng không khí tìm người nhiệt liệt.

Đến cuối toàn Biên Hoang Tập đã động viên hết, ánh đuốc chiếu khắp mỗi một góc, bao gồm cả những nơi bỏ hoang cô tịch. Truy tìm theo cách thức tỉ mỉ như vậy là một sáng kiến chưa từng có trong lịch sử Biên Hoang Tập. Nhà cửa lầu phòng đâu có chỗ nào trốn

tránh được, cao đến đâu cũng có người leo tường vào nhà, đương nhiên không có ai dám bất cẩn phá quy củ của Biên Hoang Tập, tuyệt không thể thừa cơ trộm cắp hay làm hư tài vật của người khác.

Tất cả các cao điểm đều có người của Dạ Oa Tử trên cao giám thị xa gần, chỉ cần Hướng Vũ Điền bị ép ra khỏi chỗ ẩn mình, khẳng định không tránh được ánh mắt người người.

Lưu Mục Chi, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đứng trên Quan Viễn đài trên đỉnh Chung lâu, giám sát tình huống toàn Biên Hoang Tập. Chỉ cần Hướng Vũ Điền bại lộ hành tung, Dạ Oa tộc không có chỗ nào không có mắt sẽ dùng hỏa tiễn yên hoa chỉ ra vị trí của địch nhân, mấy chục hảo thủ tinh nhuệ chờ lệnh ở Chung lâu sẽ y theo chỉ thị tín hiệu mới nhất xông đến bao vây Hướng Vũ Điền.

Thác Bạt Nghi nói: "Có bóng đêm yểm hộ, Hướng Vũ Điền có lẽ vẫn có thể trốn một lúc, nhưng sau khi trời sáng y khẳng định không thể nào trốn thoát tàng hình. Hoang nhân bọn ta đều là lão giang hồ, chỉ cần y giữ lời hứa không rời khỏi Tập, lần này thua chắc".

Mộ Dung Chiến thốt: "Ta lại không có lòng tin như ngươi. Theo lời của Sóc Thiên Đại, tên này kỳ công tuyệt nghệ liên miên bất tận, nghĩ về Hoa Yêu coi! Nếu không có cái mũi của Phương tổng tuần, sao ngờ được gã có thể giả làm nữ nhân, không qua mặt được mới là quái".

Thác Bạt Nghi cười nói: "Lưu tiên sinh đã từng đề cập tới, cho nên chú thích thứ nhất là mọi người cần phải kết bè kết nhóm tiến hành tra tìm, bất cứ kẻ nào đi riêng một mình đều sẽ làm cho người ta sinh nghi. Thử hỏi dưới tình huống như vậy, Hướng Vũ Điền làm sao đơn độc đi trên đường? Chuyện này đã giảm thiểu không gian y có thể hoạt động, chỉ có thể tìm chỗ bí mật kín đáo trốn đi, một khi bị phát hiện, y khốn khó rồi".

Lưu Mục Chi nhìn hoa tuyết vẫn không ngừng giáng hạ, mỉm cười: "Có thể tìm ra Hướng Vũ Điền hay không đâu có quan trọng, vì ta tin rằng cho dù y bị phát hiện hành tung, y vẫn có bản lãnh thoát thân, quan trọng nhất là có thể làm cho y nghĩ rằng Cao thiếu gia và Tiểu Bạch Nhạn vẫn còn trong Tập. Như vậy bọn ta đã thành công rồi".

Mộ Dung Chiến cười khổ: "Ta đang lo chuyện đó, xe ngựa giả như chở Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhạn sắp ra tổng đàn Đại Giang bang, đi đến Chung lâu này. Nhưng dưới tình huống trước mắt, tên khốn họ Hướng đó có thể trốn được là rất tài giỏi rồi, nói gì tới giám thị phát giác bất kỳ tình huống khác lạ nào trong Tập, sợ tiểu tử đó căn bản không biết có chuyện này, như vậy bọn ta sẽ uống phí tâm cơ".

Lưu Mục Chi vui vẻ thốt: “Chính là tình huống này mới có thể lừa được một kẻ thông minh như y. Hy vọng ta không quá đề cao y, theo suy đoán của ta, y chắc là theo sát đằng sau Trấn Ác, thẳng tới tổng đàn của Đông, thấy nhân vật trọng yếu của phe ta kéo đến, xem rõ mọi sự tình xảy ra. Mà người quan trọng ra đi lại chỉ có hai người các người, nếu y thật là người thông minh, nên nghĩ rằng trong tổng đàn có người cần phải bảo vệ nhất, người đó đương nhiên là Cao thiếu gia”.

Mộ Dung Chiến nói: “Y là người thông minh tuyệt đỉnh, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ hy vọng y vì thông minh quá mà sai lầm, nếu không lần này Cao tiểu tử gặp hiểm rồi”.

Thác Bạt Nghi thốt: “Ta có lòng tin đối với kẻ nghi binh của tiền sinh, then chốt ở chỗ Hường Vũ Điền đã phát giác Tiểu Bạch Nhận cũng mất luôn tung tích, chiều theo lẽ, bọn ta tuyệt không cho phép Cao tiểu tử dẫn Tiểu Bạch Nhận ra tiền tuyến chấp hành nhiệm vụ, y làm sao đoán được Cao Ngạn dẫn mỹ nhân lên đi. Bọn ta cũng là sau chuyện mới biết. Hường Vũ Điền chính vì trong lòng hoài nghi mới mạo hiểm, quan sát phản ứng của bọn ta. Mà chiều kỳ diệu nhất của tiền sinh là thuận theo tâm ý, hư hư thực thực, tạo một phản ứng kịch liệt nhất, sau đó cố ý bày bố nghi trận, giả như Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhận đang trong tổng đàn Đại Giang bang”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Đúng! Ta quả không nghĩ tới điểm này, chiều theo lý Tiểu Bạch Nhận vừa đến Biên Hoang Tập, bọn ta hợp tình hợp lý để cho Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhận hoan lạc một đêm trong Tập, sau đó Cao tiểu tử mới một mình thượng lộ hành sự”.

Lưu Mục Chi nói: “Hường Vũ Điền cố ý tiết lộ danh sách sát nhân của y với Trấn Ác chính là muốn khiến Trấn Ác lập tức đi cảnh cáo Cao thiếu gia, tuy nói y lúc đó từ phản ứng của Trấn Ác mà suy ra Cao thiếu gia đã rời khỏi Tập, nhưng cũng có thể là kế mề hoặc địch của Trấn Ác, cho nên ta dám khẳng định y đối với chuyện Cao thiếu gia có còn trong Tập hay không vẫn đang hoài nghi, khó quyết định được, dưới tình huống như vậy, y rất có khả năng trúng kế”.

Thác Bạt Nghi trầm ngâm: “Nếu suy luận của tiền sinh là chính xác, lúc này Hường Vũ Điền chắc đang ở xung quanh tổng đàn Đại Giang bang, bọn ta có nên nắm lấy cơ hội này không?”.

Lưu Mục Chi đáp: “Hường Vũ Điền không phải là kẻ hành sự một chiều bất biến, trái lại là người linh thông biến hóa, làm cho người ta khó nắm bắt được. Y tuy miệng nhả cuồng ngôn, nói trong vòng mười hai canh giờ không rời khỏi Biên Hoang Tập nửa bước, nhưng dưới hình thế vùn vụt phát triển, uy hiếp đến sinh mệnh của y, y có lẽ sẽ lập tức chạy khỏi Biên Hoang Tập, coi như thua đợt này thì sao?”.

Thác Bạt Nghi không hiểu: “Lời tiên sinh nói có quan hệ với lời ta nói hồi nãy, có phải muốn chỉ bọn ta không có cách giết y?”.

Lưu Mục Chi ung dung đáp: “Ta đang phân tích tâm trạng của y, nếu y có dạ bỏ trốn bất cứ lúc nào, chắc sẽ ẩn mình ở khu vực vàng rìa trong Tập, bỏ chạy tiện lợi hơn nhiều. Mà có lợi cho y trốn chạy nhất là Dĩnh Hà, hay nhất thì miễn cưỡng nói vậy, Dĩnh Hà chảy ngang một bộ phận vẫn có thể coi là trong Tập, bởi bờ bên kia có nhiều tiền lâu”.

Mộ Dung Chiến giật mình: “Tiên sinh quả không phụ danh trí giả, suy đoán của người khẳng định nếu không trúng hết cũng không xa mấy, chỗ ẩn mình của y chắc ở xung quanh Dĩnh Thủy, lúc nguy cấp liền có thể dễ dàng lặn xuống nước bỏ trốn, đồng thời lại có thể giám sát tình huống tổng đàn Đại Giang bang”.

Lưu Mục Chi thốt: “Từ hành động của Hướng Vũ Điền, bọn ta có thể nhìn ra chiến thuật của Mộ Dung Thùy đối với bọn ta, là trải qua kế hoạch chu tường nắm bắt chủ động đủ mọi chỗ. Trước tiên là để Hướng Vũ Điền đánh trận đầu, chỉ cần y thành công ám sát Cao thiếu gia, không những sẽ khiến Biên Hoang Tập khủng hoảng, làm cho ai ai cũng thấy nguy kịch, còn làm cho Biên Hoang Tập mất đi tai mắt thám thính địch tình, không còn sức phản kích hành động phong tỏa Bắc Dĩnh khẩu của Yên quân”.

Thác Bạt Nghi cười nói: “May là Cao tiểu tử phước cao số lớn, Hướng Vũ Điền hai lần hành thích hần đều thất bại, cho nên Hướng tiểu tử gấp vội, đêm nay đến đây mạo hiểm một phen, mục đích cuối cùng nhất vẫn là để giết Cao tiểu tử”.

Mộ Dung Chiến thốt: “May là y đã từng bị khám phá chỗ ẩn mình, cho nên trong lòng có nghi kỵ, muốn đợi đến khi trời tối mới vào Tập, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để đối phó Cao Ngạn”.

Thác Bạt Nghi nói: “Có lẽ là như vậy, nhưng cũng có một khả năng khác, là y sau khi hành thích thất bại ở Dĩnh Thủy, lập tức chạy ra tiền tuyến phía bắc, tiếp xúc với người Yên, thu thập tình báo mới nhất, rồi mới chạy trở lại Biên Hoang Tập, biết trọng yếu nhất trước mắt là làm thịt Cao tiểu tử”.

Lưu Mục Chi thốt: “Cao thiếu gia thật có thể có tác dụng then chốt như vậy sao? Luận võ công, trong Biên Hoang Tập đâu thiếu người hơn hần”.

Mộ Dung Chiến giải thích: “Điều này phải chia làm hai mặt mà nói. Trước hết là hình thế độc đáo đặc thù của bản thân Biên Hoang, khu vực từ đây đến Tứ Thủy hơn trăm dặm đều là dải đất không người, chỉ toàn hoang thôn bỏ phế, là chốn mù mờ tình báo, muốn tìm tòi tình báo, nắm chắc bố trí hư thực của đối phương, chỉ có cách phái thám tử đi, địch nhân đương nhiên rành rọt tình huống mặt đó, cho nên tất có thủ đoạn phong tỏa tin tức, dưới

tình huống đó, chỉ có thám tử xuất sắc nhất như Cao Ngạn mới có khả năng sống còn trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Người khác có tư cách chắc là Yến Phi, chỉ tiếc hắn ở phương Nam. Như lần trước phản kích Biên Hoang Tập, toàn là nhờ Yến Phi lén vào trận địch, cho nên có thể nhất chiến thành công”.

Thác Bạt Nghi tiếp lời: “Cao Ngạn là nhân tài thám tử trời sinh, không những đầu óc linh hoạt, tinh thông đạo thám sát, hơn nữa có trí nhớ kinh người, nhìn qua cái gì là tuyệt không quên được, còn có thể sau chuyện mô tả không sai biệt, đối với kỹ năng mặt đó mà nói, trong Biên Hoang Tập không ai có thể bì được. Mà cái hấn khiến người ta an tâm nhất là toàn thân có pháp bảo, tạo ra kỷ lục kiêu hãnh chưa từng có ai có thể truy đuổi được hấn nội trong phạm vi Biên Hoang, nếu không hấn cũng không thể làm ăn được ở Biên Hoang Tập. Ngày xưa Phù Dung vào Tập, chỉ có hấn có thể an nhiên bỏ đi”.

Lưu Mục Chi thở phào một hơi: “Hiểu rõ rồi, hy vọng lần này cũng không ngoại lệ. Thời gian không còn bao nhiêu nữa!”.

Mộ Dung Chiến phát lệnh, tám nữ tử cầm đèn chờ đợi sau lưng ba người liền bày bố đăng trận, phát ra tin tức, phát huy uy lực chỉ huy của đài cao.

Dạ Oa tộc nhìn thấy tín hiệu sẽ toàn lực tra tìm suốt một dải tổng đàn Đại Giang bang ở Đông môn và khu vực thông tới Chung lâu, tạo ra không khí đưa Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn đến Chung lâu.

Chỉ cần Hương Vũ Điền tin rằng Cao Ngạn vẫn còn ở Biên Hoang Tập, lần nữa không rời Tập truy sát Cao Ngạn, bọn họ đã thành công.

oOo

Cao Ngạn ghé bên tai Doãn Thanh Nhã kêu khẽ: “Tiểu bảo bảo! Phải dậy rồi!”.

Doãn Thanh Nhã xoay người, lưng quay về phía hấn, phụng phịu: “Trời còn chưa sáng mà, ngủ thêm một chút được không?”.

Cao Ngạn giơ tay nắm vai nàng, kéo nàng quay lại, nhìn tư thế ngủ như hải đường xuân của nàng, phong tình lười biếng động hồn của nàng, liền nói không nên lời.

Doãn Thanh Nhã ôm chần hế đôi mắt đẹp, tiếp đó to tròn mắt, ngạc nhiên: “Ngươi mặc quần áo xong rồi? Tại sao ta không biết vậy?”.

Cao Ngạn ráng đè nén xung động muốn hôn nàng, đặc ý đáp: "Ta có thể không hơi không tiếng hoàn thành bất cứ chuyện nào, mau dậy đi! Bọn ta phải lợi dụng trước lúc trời sáng rồi khỏi đây, đi đến khỏi điểm đầu".

Doãn Thanh Nhã miễn cưỡng ngồi dậy, mắt ngáy ngủ tiếp lấy Bách Bảo bào Cao Ngạn đưa qua, mặc vào dưới sự ân cần hầu hạ của Cao Ngạn, không hiểu: "Cái gì khỏi điểm đầu?".

Cao Ngạn ngạo nghễ: "Cao Ngạn ta khác với mấy thám tử tầm thường là biết làm sao lợi dụng khí trời, bất kể âm u mưa gió hay bão tuyết mịt mù, ta đều có thể chuyển biến thành nhân tố có lợi cho ta. Như toàn Biên Hoang Tập hiện tại đang bao trùm trong gió tuyết, giày 'Tuyết tường phi' của ta lại có thể phát huy sở trường, chỉ cần mượn sự yểm hộ của bóng đêm đến khỏi điểm thứ nhất là có thể bỏ rơi bất kỳ một ai theo sau bọn ta hưởng bụi. Khà! Chắc là ăn tuyết mới đúng. Đi! Mau dòi sang bên giường để ta mang giày cho nàng, ta còn phải chỉ nàng cách dùng, nếu không biết dụng lực, bảo đảm nàng sẽ té ngã, ta không biết đã u đầu bao nhiêu lần rồi mới sáng chế ra tuyết kỹ trượt tuyết này đó".

Doãn Thanh Nhã bắt lực dòi đến bìa giường ngồi, nhìn Cao Ngạn bộ dạng như muốn mò mẫm vuốt ve đôi chân trần của mình, tỉnh lại một chút, hung hăng: "Có tin ta đá người một cước không".

Cao Ngạn cười nói: "Phải dụng lực một chút, đá chết ta sẽ hóa thành ái quỷ vĩnh viễn không rời nàng".

Doãn Thanh Nhã rùng mình, mắng: "Không được hù ta!".

Nói thì nói vậy, có lẽ vì trời sắp sáng, không có thời gian chiếm tiện nghi, Cao Ngạn thành thành thật thật mang giày trượt có chút giống như chiếc thuyền nhỏ đáy bằng cho nàng.

Doãn Thanh Nhã hoài nghi: "Mang thứ quỷ này làm sao mà đi?".

Cao Ngạn tự tin mười phần: "Nàng sẽ mau chóng hiểu rõ, thứ ta sáng tạo ra phải thần kỳ. Lúc bình thường mang cái này đi đường đương nhiên bất tiện, nhưng đi trên tuyết lại hoàn toàn là một chuyện khác, chỉ cần nàng biết tung nhảy làm sao, lợi dụng đế giày đáy trơn di chuyển, có thể đạp tuyết mà đi như con thuyền lướt trên mặt nước, cảm giác kỳ diệu không thể tả, chừng như không cần phí lực, quan trọng nhất là giữ được cân bằng, lại sẽ không lưu lại vết tích trên mặt tuyết".

Doãn Thanh Nhã thốt: "Người đừng khoa trương".

Cao Ngạn hoàn thành nhiệm vụ, đứng dậy nói: "Khoa trương hay nói thật, lập tức có thể phân minh".

Doãn Thanh Nhã thốt: “Được! Bọn ta lập tức đi thử”.

Cao Ngạn cười nói: “Ta còn phải thu thập ở đây! Xem xem! Phu tể như vậy đi đâu mà tìm? Phục thị nàng thỏa thỏa đáng đáng quá rồi”.

Doãn Thanh Nhã ngượng nghịu giúp hắn thu thập chỉnh lý cho mọi thứ hồi phục lại nguyên trạng.

Sau khi đã chuẩn bị xong, Doãn Thanh Nhã theo Cao Ngạn ra cửa sau, bên ngoài vẫn đang đổ tuyết, đen tối mịt mù.

Cao Ngạn ngoái đầu dụi giọng hỏi: “Nhã nhi quen rồi à?”.

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: “Quen cái gì?”.

Cao Ngạn cười đáp: “Đương nhiên là sau khi thức dậy không rửa ráy”.

Doãn Thanh Nhã nổi nóng: “Lạnh như vậy, người ta có nghĩ cũng đâu nghĩ tới”.

Cao Ngạn nói: “Bọn ta sẽ theo lộ tuyến ta kỹ càng thiết kế thẳng tới Tứ Thủy, đoạn đường này bảo đảm an toàn, nhưng sau khi đến Tứ Thủy phải tốn công khảo sát. May là tên khốn Hướng Vũ Điền không biết bọn ta đã đến Biên Hoang, tên khốn xuất quỷ nhập thần đó rất khó ứng phó”.

Doãn Thanh Nhã bực dọc: “Mau mở cửa, người không phải đã nói trời sắp sáng sao?”.

Cao Ngạn đẩy cửa ra, mưa tuyết kèm gió lạnh ập thẳng vào mặt, Cao Ngạn còn có tâm tình ngoái đầu lại cười nói: “Đừng quên bọn ta từng ngủ chung một giường, sau này nàng chỉ có thể gả cho ta, không thể đa tâm nữa”.

Nói xong biết điều vọt ra ngoài.

Doãn Thanh Nhã chỉ còn nước động thủ đóng cửa, đến khi ra tới bên ngoài, mới phát giác Cao Ngạn không biết đâu mất, tức nhất là mang đôi giày quý này, đi đứng bất tiện vô cùng, vào rừng càng dễ bị vướng víu cây cối, nói gì tới đi mau hai bước, nhắc bước cũng rất khó khăn rồi.

Doãn Thanh Nhã mắng thầm Cao Ngạn trong lòng, vụt sinh cảnh giác, nhìn về phía trái.

Chỉ thấy một bóng người chân không chấm đất, mau như quỷ mị, tư thế kỳ dị di chuyển giữa rừng cây không chút khó khăn, như cuồng phong bay trượt về phía nàng.

Doãn Thanh Nhã nghĩ tới Bạch cốt tinh Cao Ngạn đã nhắc đến, liền thất sắc ré lên: “Cao Ngạn cứu ta! Có quỷ tới!”.

Đang định rút kiếm, bóng quỷ biến thành Cao Ngạn, chỉ thấy tiểu tử đó cong mình như ngồi trên ngựa, một tay gấp chỗ giơ cao đằng sau, tay kia chìa ra trước theo tư thế "tiền nhân chỉ lộ", mắt thấy sắp đập vào người nàng, không ngờ đột nhiên dừng lại một cách kỳ diệu.

Cao Ngạn đặc ý: "Nương tử đừng sợ, chồng vẫn còn mạnh khỏe, chưa hóa thành ái quỷ mà".

Doãn Thanh Nhã hoảng hồn thất kinh, quên luôn tính sổ với hắn, hai tay nắm lấy tay hắn lắc lắc, mừng rỡ ríu rít hỏi: "Người làm sao làm được như vậy?".

Cao Ngạn làm nghiêm: "Quan trọng nhất là vấn đề tư thế, nàng thông hai tay xuống, đứng thẳng người. Đúng! Là như vậy".

Doãn Thanh Nhã hoan hỉ ngoan ngoãn đứng thẳng, nhìn Cao Ngạn thò tay ôm eo nàng mới kháng nghị: "Người lại muốn làm gì đó?".

Cao Ngạn ôm cái eo thon thả mềm mại của nàng, còn biết nhân gian ra làm sao nữa, xạo sự: "Chỉ có làm vậy mới có thể thăm dò thể đứng của nàng có chính xác không, đồ chơi của ta cần nhất là cân bằng. Nhớ! Luôn luôn phải giữ tư thế thẳng người mới có thể phát huy tính năng của đôi giày bay này đến mức tốt bậc".

Doãn Thanh Nhã thấp giọng mắng: "Ôm đủ rồi chưa? Tiểu tử chết bầm!".

Cao Ngạn lòng mừng rỡ, ghé sát tai nàng, trước hết hôn một cái, không cho nàng có cơ hội phản ứng, vội tiếp lời: "Sau khi giữ cân bằng thì tới thân pháp, mang đôi giày bay này của ta, không thể phóng chạy như lúc bình thường, mà phải thi triển công phu tung nhảy. Tiếp xúc mặt tuyết là kỹ thuật đáng xét nhất, cần phải cúi khuyu xuống. Trước tiên cho giày hạ xuống đất, mượn xung lực trượt tuyết mà đi, có chút giống như đăng vân giá vũ, bảo đảm nàng cảm thấy thú vị".

Doãn Thanh Nhã tươi tắn thốt: "Tiểu tử người quả nhiên có tài quý, buông cho ta đi coi. Ta cũng muốn thử xem sao!".

Cao Ngạn như miễn cưỡng lắm mới chịu buông tay.

Doãn Thanh Nhã lại do dự: "Người biểu diễn một lần cho người ta coi".

Cao Ngạn kéo tay nàng, cười nói: "Trước hết thử công phu giữ cân bằng, ra khỏi rừng mới học tung nhảy làm sao, đi đi!".

Đột nhiên cước bộ tăng tốc, kéo Doãn Thanh Nhã đang gắng gượng giữ cân bằng bằng trái bả phải giữa rừng cây, trượt ra ngoài rừng.

- o O o -